

[Industriministeren]

Forslag til lov om ændring af lov om butikstid.
(Lovforslag nr. L 207).

Den 13. april 1988 fremsatte jeg et forslag til lov om ændring af lov om butikstid. Dette forslag nåede som følge af valget ikke at blive behandlet i Tinget.

Som grundlag for overvejelserne om ændring af butikstidsloven foreligger en betænkning fra Åbningstidsudvalget afgivet i december 1987. Udvalget har udført et stort og påskønnelsesværdigt arbejde, men desværre lykkedes det langtfra at nå til en enig indstilling. Udvalget delte sig i 8 forskellige grupper med hver sit bud på en ændret lovgivning.

Endvidere har vi i Tinget drøftet Det Radikale Venstres beslutningsforslag om fleksible åbningstider (B 98), der var til 1. behandling den 2. marts 1988.

Baggrunden for fremsættelsen af forslag om ændring af butikstidsloven er bl.a., at der siden 1976, hvor loven trådte i kraft, er sket væsentlige ændringer i familiemønstret.

Nærværende forslag adskiller sig fra det i 1988 fremsatte forslag ved, at der er foreslået liberaliseringer i videre omfang end ved det tidligere forslag.

Den supplerende butikstid foreslås udvidet fra 6 til 10 timer ugentlig, og reglen om, at den højst må fordeles over 3 dage, foreslås ophævet. Der indføres den begrænsning, at supplerende butikstid ikke må anvendes efter kl. 20 på ugens 5 første dage. Som hidtil må supplerende butikstid ikke anvendes lørdage efter kl. 14 og søn- og helligdage.

Som en ny regel foreslås, at butikker får mulighed for den 1. lørdag i hver måned at holde åbent til kl. 17. Herved tilgodeses et forbrugerønske om i ro og mag at kunne foretage f.eks. større anskaffelser.

For at forenkle kommunernes administration foreslås, at afgørelser, som kommunalbestyrelserne efter den gældende lov kun kan træffe for 1 år ad gangen, skal kunne træffes for indtil 5 år ad gangen. Endvidere skal det ikke være nødvendigt at forhandle med organisationerne, hvis kommunalbestyrelsen træffer uændret beslutning om afgrænsning af et sommerhusområde.

Samtidig foreslås, at Butikstidsankenævnet nedlægges, således at kommunalbestyrelsernes afgørelser ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Herved sker en styrkelse

af det kommunale selvstyre, og forslaget er i overensstemmelse med regeringens ønske om afbureaukratisering. Der vil herefter på dette område gælde samme ordning som for meddelelse af alkoholbevilling, hvor Landsbevillingsnævnet blev afskaffet som ankeinstans ved lov nr. 260 af 22. maj 1986.

Det foreslås, at de afgørelser, som politimesteren, i København politidirektøren, kan træffe om udvidede butikstider bl.a. ved omfattende festligheder, skal kunne indbringes for Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

I øvrigt er der foreslået nogle mindre ændringer i butikstidsloven, og om disse ændringer henviser jeg til lovforslaget og bemærkningerne hertil.

En bestemmelse i det i 1988 fremsatte lovforslag er ikke medtaget i nærværende forslag. Der var dengang foreslået en ny § 5 a, hvorefter kommunalbestyrelsen kunne give tilladelse til udvidet åbningstid indtil kl. 20 på ugens 5 første dage og indtil kl. 16 på lørdage for butikker beliggende i områder, der i særlig grad besøges af turister.

Der har fra flere sider været rejst indvending mod en sådan bestemmelse, idet man mener, at der opstår konkurrenceforvridning, hvis der gives generel dispensation til butikker i en storbys centrum, medens en sådan tilladelse ikke vil kunne gives til butikker i den øvrige del af byen eller omegnskommunerne. Endvidere vil også turisternes indkøbsbehov blive tilgodeset ved udvidelse af den supplerende butikstid. For at udvide muligheden for at give dispensation til butikker, der i særlig grad betjener turister, foreslås, at disse butikkers varesortiment suppleres med særlige udvalgsvarer.

Det er mit ønske, at der med de foreslåede ændringer nu kan opnås bred enighed om modernisering af butikstidsloven.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje Ting.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om internationalt udviklingssamarbejde. (Ophævelse af lånebistanden som bistandsform, forhøjelse af investeringsgarantirammen, Center for Udviklingsforsknings funktioner og ledelsesstruktur m.v.).

[Udenrigsministeren]

(Lovforslag nr. L 208).

I april 1988 nedsatte Udenrigsministeriet et udvalg bestående af repræsentanter for Forskningsrådet for Udviklingsforskning, Center for Udviklingsforskning og Udenrigsministeriet. Udvalget havde til formål at undersøge såvel organisatoriske som faglige aspekter af Center for Udviklingsforskning virke med henblik på at fremsætte anbefalinger om centrets primære arbejdsopgaver og om dets struktur.

I september 1988 forelå udvalgets rapport, der danner baggrund for den del af lovforslaget, der vedrører forskning. Lovforslaget beskriver mere nutidigt centrets vidtforgrene aktiviteter, herunder forskning, formidling og vejledning.

Herudover vil forslaget kunne sikre centrets status som selvstændig institution gennem indsættelse af en bestyrelse som øverste faglige og administrative organ. Bestyrelsen vil samtidig kunne fungere som et forum for en faglig dialog og bidrage til centrets kontakt med andre forskningsmiljøer inden for udviklingsforskningen.

For så vidt angår den del af forslaget, der drejer sig om omlægning fra låne- til gavebistand, henvises til redegørelsesdebatten om Danidas handlingsplan i Folketinget den 24. november 1988. Debatten viste, at der var bred tilslutning til forslaget om at afskaffe bilaterale statslån som bistandsform.

I en tid, hvor udviklingslandenes gældskrise er blevet et stadig større globalt problem, må overgangen fra lånebistand til ren gavebistand ses som et nyttigt og naturligt skridt.

I lovforslaget indgår også forhøjelse af investeringsgarantirammen fra de nuværende 500 mio. kr. til 2.500 mio. kr. Garantirammen har ikke været ændret siden 1971. Såfremt beløbsrammen ikke forhøjes, må det forudses, at det kan blive nødvendigt at afvise velbegrundede ansøgninger om investeringsgaranti. For at undgå en sådan uønskelig situation er det nødvendigt at justere beløbsrammen som foreslået.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Hermed tillader jeg mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Æn-

drede regler for selvstændige erhvervsdrivende m.v.).

(Lovforslag nr. L 209).

Forslaget er et led i opfølgningen af betænkningen fra udvalget om reform af reglerne om arbejdsløshedsforsikring af selvstændige erhvervsdrivende, der blev afgivet i september 1988. Udgangspunktet i arbejdsløshedsforsikringen er, at der så vidt muligt gælder ensartede regler for selvstændige og for lønmodtagere. Med lovforslaget tilsigtes der en tilpasning af reglerne for de selvstændige på områder, hvor denne sidestilling har vist, at de selvstændige ikke får ret til samme ydelser som lønmodtagerne.

Forslaget tilgodeser endvidere behovet for regelforenkling og administrative lettelser.

Det foreslås, at der indføres en generel mindstesats på 259 kr. pr. dag for selvstændige, der har drevet virksomhed i mindst 3 hele regnskabsår. Socialministeren foreslår samtidig en generel mindstesats på sygedagpengeområdet. Forslaget om en mindstesats skal afhjælpe de situationer, hvor beregningsgrundlaget resulterer i en meget lav dagpengesats eller en sats på 0 kr. Mindstesatsen foreslås på et niveau, der skulle tilskynde potentielle selvstændige til at gå i gang. Samtidig foreslås stramning af reglerne om optagelse og om arbejdskravet for at sikre, at der er tale om en reel og væsentlig erhvervsudøvelse.

Indførelsen af en mindstesats betyder, at de selvstændige kan få udbetalt dagpenge uden forsinkende regnskabsopgørelser med krav om attestation af statsautoriseret eller registreret revisor. Der er fortsat mulighed for at få beregnet en individuel – højere – dagpengesats.

Selvforkyldt arbejdsophør medfører, at både lønmodtagere og selvstændige mister retten til dagpenge i 5 uger (karantæne). Det er regeringens opfattelse, at disse regler for de selvstændige er unødvendigt komplicerede at administrere. Der foreslås derfor en generel ordning, således at ingen selvstændige kan få udbetalt dagpenge i den første uge efter et virksomhedsophør.

Lønmodtagere kan under visse betingelser modtage dagpenge under midlertidig ledighed.

Det foreslås derfor, at der åbnes mulighed for en begrænset dagpengeret til selvstændige i situationer, hvor virksomheden midlertidigt indstilles på grund af ekstraordinære forhold,